K513/1298/a

Irén.

1.

Kis tündér, kis syrén,
Csintalan szép Irén!
Mért gunyolsz ki, mért nevetsz
Hogyha kérlek, hogy szeress
Mért nem adsz egy biztató szót,
Mért gyötörsz te pajkos gyermek,
Hogyha mondom, hogy szeretlek
És imádlak téged én,
Kis tündér, kis syrén,
Szivtelen szép Irén.

2.

Ha rám forditja égő szemeit,
Gyönyörtől s félelemtől reszketek,
Szegény szivem oly hevesen dobog,
Oly igézők e csodaszép szemek,
S a csalfa, észreveszi zavarom'
Dalol, kaczag: „Lalla, lalla!"
Tovább szökdécsel, hirtelen megáll,
Szemembe néz: „Nos, mondja mi baja?"
S én dadogom: Nagyon fáj a szivem...

Ő fölkaczag, tapsol: „Haha…”
Kacsóival égő arczomra legyint,
Tánczol, dalol: „Lalla, laralla.”

3.

Ha nem volnál oly csodaszép
Ha úgy nem szeretnélek,
Majd itt hagynálak téged
És menekülnék oda ép'
Hol megszünnék ez a bűvfátyol
Mely lábaid elé varázsol;
Hová nem ér el szemeid hatalma,
Honnan már vissza szép hangod se csalna,
Hol mentve lennék tőled, szábos
Kegyetlen, csodaszép, bűbájos
Kis tündér, kis syrén,
Szívtelen rosz Irén!

1875.

Éjjel.

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

Minden olyan csendes körültem,
Égi nyugalom vesz körül,
Az alant elterülő város
Lassan álomba szenderül…

Oh jöjjetek, ti szellemképek,
És nyujtsatok vigaszt nekem,
Enyésztessétek el a kételyt
Mely dúl viharként keblemen,
S mi gyógyírként hasson szivemre
Hozzatok égi érzeményt,
Hogy pótolhassa az elveszett
Szeretetet, hitet, reményt.

S már népesül is kis világom,
A vén karszékben ülve látom
A fehérhajú nagyapát,
Ép úgy mint midőn kiabálva,
Zajongva és körülugrálva
Vevék körül az unokák;
Oly kedves most is nyájas arcza,
Bárki arról leolvashatja:
„Hittem, szolgáltam az Urat,
Benne vetém minden reményem
S bár olykor sujtolt is keményen
De megvigasztalt a tudat:
„Nem tévesztém a jó utat."

— S most mintha távol hang zenegne,

Ismérem e kedves zenét,
Mint hárfa lágyan zsongó hangja
A hűs légben terjedve szét.
Egy kedves képet lát szemem most
Egy rég látott kicsiny lakot,
Repkényt mely a falakra kúszik,
Virággal telt négy ablakot.
Ott ülök most a kis szobában
S egy hang susogja ezt nekem,
— Míg lágy karok ölelnek által:
„Fiam, oh édes gyermekem!"

Óh boldog, rég letűnt idő,
Miért oly gyorsak szárnyaid,
Miért hagyád nekem csupán
Az egykori fény árnyait.
Mért nem maradtam gyermek mindig
Hisz az a boldogság kora,
Midőn örömet nyujt egy fűszál,
Örömöt nyujt a föld pora, —
Melyből egy kis világot épit, —
S melyet letép, egy kis virág...
Mily vágyak! óh most e kebelnek
Szűk egy egész, egy nagy világ!

S im most fölpattan egy koporsó,
Benn egy halvány, véres halott,
Panaszos szemét rám mereszti....
Óh jaj! el, el! távozzatok!
Én téged úgy szerettelek,
Mért okozasz most ennyi kínt...
Szivem vadúl ver, vérem fagy,
Szemem borúl; – el tőlem mind!...
– S ismét csak a szobámban ülök
A sápadt hold sugárinál,
Körül a bútorok pattognak
S hajam élére szökve áll.

1874.

Emlékezés.

(1876. Jan. 12.)

Ma egy hete temettük el,
S olyan régi már e gyász,
Mintha évek teltek volna
Hogy leszállt a koporsóba,
– Az idő mi lassan mász'.

Egykor óh mily gyorsan tölt el,
Víg nap után édes éj

Tovaszállt mint röpke sólyom, –
Most az idő lába ólom,
Minden percz egy évet ér!

Ülve benn a kis szobában
Nőttön-nő az esthomály,
Róla egy se szól, de tudja
Hogy a mánk gondolatja
Most is ottan, Nála jár.

Majd egyszerre felsohajtunk,
Hirtelen fölrezzenünk, –
Víg beszéd kel ajkainkon,
És a mosoly alatt titkon
Egy-egy könnyet törlünk.

Holdas éj.

Oly hüs, nyugodt, fönséges szép az éj,
Azúr tengerben egy ezüst hajó
Vonúl a hold az ég végtelenén,
A bérczeket büvös fényárba vonja,
A völgyeket lágy köddel önti el.

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

Keblemre rég nem érzett megnyugvás száll,
A szende fény behat szivem mélyébe,
Ott éjt eloszlat, zord homályt elüz,
Megkönnyebbit egy rég viselt tehertől
És fölszakit egy elnyomott sohajt.

Oly néma minden, elpihent a szél is,
Az ágak közt alusza csöndes álmát,
Nem hallja a kis csalogány dalát,
Mely egy közel bokornak rejtekéből
Árasztja szét gyöngy tiszta hangjait.

Mint forró éjen elttikkadt virágot
Megenyhit a derengő hajnal csöppje,
E hangok úgy enyhitik égő keblem,
Csodás érzéssel, fénnyel töltik el,
Oly édes, tiszta, égi boldogsággal.

1876.

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA